

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11CoCsp/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824203579
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3824203579.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v spore žalobcu: MINIHOTOVOST SE, so sídlom námestí T. G. Masaryka 2392/17, Břeclav, Česká republika, IČO: 043 55 211, právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3479/3A, Bratislava – mestská časť Dúbravka, IČO: 42 185 190, korešpondenčná adresa: JUDr. Katarína Hegedúšová, Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, D., o zaplatenie 450,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č. k. 18Csp/35/2024-29 zo dňa 26. februára 2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.
2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu dňa 01.07.2024 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 450,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 450,- Eur od 24.07.2021 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu dôvodil tým, že na základe Zmluvy o zápujčce č. XXXXXX zo dňa 18.06.2021 žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 450,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi v sume 128,- Eur do 28 dní od poskytnutia úveru. Vzhľadom na to, že žalovaný nesplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, stal sa jeho dlh splatným, a to dňom 16.07.2021. Žalobca vyzval žalovaného na úhradu jeho záväzku písomnou výzvou zo dňa 02.05.2024. Žalovaný neuhradil žalobcovi žiadnu sumu. Žalobca si uplatňuje aj úrok z omeškania v zmysle nariadenia vlády ČR č. 351/2013 Sb..
3. Súd vykonal dokazovanie a na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav: Zo zmluvy o úvere č. XXXXXX mal preukázané, že dňa 18.06.2021 uzavreli žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezhotovostne jednorazový bezúčelový úver vo výške 450,- Eur s úrokovou sadzbou 0%, poplatkom za poskytnutie úveru (odmena) 128,- Eur, s dátumom splatnosti 16.07.2021, dobou trvania spotrebiteľského úveru 28 dní, celkovou čiastkou, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť 578,- Eur a RPSN 2513,26 %. Výška splátky bola dohodnutá v sume celkovej výšky úveru. Žalobca listom zo dňa 02.05.2024 vyzval žalovaného na okamžité uhradenie dlžoby pred začatím súdneho konania, pričom dlžná suma vrátane trov predstavovala čiastku 1025,62 Eur.

4. V prvom rade súd prvej inštancie skúmal, či je daná právomoc a príslušnosť konajúceho súdu. Súd vychádzal zo Zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ktoré nariadenie sa uplatňuje v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu. Podľa ust. § 37a písm. d) zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, právomoc slovenského súdu je daná aj vo veciach ostatných zmlúv, ak tovar mal byť alebo bol odovzdaný, služby poskytnuté alebo práce vykonané na území Slovenskej republiky; inak, ak miesto plnenia malo byť alebo bolo na území Slovenskej republiky. Podľa Čl. 18 ods. 2 nariadenia EÚ č. 1215/2012 druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Podľa údajov Registra obyvateľov SR má žalovaný adresu trvalého pobytu na území Slovenskej republiky okres Prievidza, obec D., C. XXXX/XX. Všeobecným súdom žalovaného je podľa § 13 CSP Okresný súd Prievidza. Žalobca je právnickou osobou so sídlom v Českej republike, zapísaný v Obchodnom registri vedenom u Krajského soudu v Brne oddíl H, vložka 602. Žalobca je nositeľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike, ktoré mu vydala Česká národná banka, ktorej výlučnému dohľadu podlieha. V danom prípade teda súd dospel k záveru, že je daná právomoc a príslušnosť konajúceho súdu.

5. Rozhodné právo: Nie je sporné, že ide o spotrebiteľský vzťah, založený spotrebiteľskou zmluvou, a to s ohľadom na subjekty predmetnej zmluvy o úvere, kedy na jednej strane ako poskytovateľ úveru vystupuje podnikateľský subjekt a na strane druhej je to spotrebiteľ. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere bolo dojednané, že zmluva sa uzatvára podľa zákona č. 89/2012 Sb., Občiansky zákonník ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů. Súčasťou zmluvy sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, v zmysle ktorých si zmluvné strany dojednali v bode 04 voľbu práva Českej republiky. Podľa bodu 04 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, na úpravu vzťahov neupravených zmluvou a ani všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru sa použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, najmä ust. OZ, ZSÍ a zák. č. 634/1992 Sb. Súd mal za to, že citované zmluvné ustanovenie v spotrebiteľskej zmluve nezodpovedá požiadavkám podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I, v zmysle ktorého voľba iného právneho poriadku musí byť urobená výslovne alebo musí byť jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Priemerný spotrebiteľ nemôže tomuto zmluvnému ustanoveniu rozumieť tak, že sa zmluva ako celok a všetky práva a povinnosti jej účastníkov spravujú právnym poriadkom Českej republiky, ani následkom, ktoré sú s tým spojené. Aj keby zmluva ako celok bola platná, na toto ustanovenie by bolo potrebné nahliadať ako na neplatné pre rozpor s článkom 3 ods. 1 nariadenia Rím I, keďže nejde o výslovnú voľbu právneho poriadku Českej republiky. Súd spotrebiteľskú zmluvu preto preskúmal podľa práva Slovenskej republiky.

6. Súdu je známe (verejne dostupná tlačová správa NBS zo dňa 09.08.2018) upozornenie NBS na skutočnosť, že NBS spoločnosti MINIHOTOVOST, SE žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky neudelila, t. j. že žalobca nemá povolenie udelené NBS na poskytovanie úverov podľa § 20 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. v zmysle § 24 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca ani neprodukoval žiadne skutkové tvrdenie, že by žalobcovi takéto povolenie bolo Národnou bankou Slovenska udelené. Keďže veritelia môžu na území Slovenskej republiky ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, súd konštatoval, že žalobca ako nebankový subjekt a veriteľ, poskytol žalovanému v postavení spotrebiteľa peňažnú pôžičku bez toho, aby mu bolo udelené zákonom vyžadované povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery (podľa v § 24 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch k tomu rozhodoval aj Krajský súd v Žiline, sp. zn. 9CoCsp/13/2024, Krajský súd v Trenčíne, sp. zn. 5Co/216/2018, Krajský súd v Trnave, sp. zn. 10CoCsp/102/2022, Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 16CoCsp/35/2023, Krajský súd v Prešove, sp. zn. 13CoCsp/23/2023.

7. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že zmluva o úvere zo dňa 18.06.2021 je preto absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže bola uzatvorená v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľskom úvere. Na základe tejto neplatnej zmluvy potom došlo zo strany žalobcu k plneniu, kedy žalovanému dňa 18.06.2021 poskytol sumu 450,- Eur. Týmto plnením vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať. Žalovanému tak vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi poskytnuté plnenie vo výške 450,- Eur. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje uplynutím niektorej z dôb uvedených v citovanom

zákonnom ustanovení Občianskeho zákonníka (subjektívnej a objektívnej premlčacej doby). Premlčacia lehota začína plynúť dňom, kedy k obohateniu došlo, čo v našom prípade znamená dňom, kedy bola predmetná zmluva o úvere uzatvorená a na základe nej bolo aj poskytnuté finančné plnenie, t. j. dňa 18.06.2021. Subjektívna premlčacia doba dvoch rokov na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 18.06.2023 a objektívna lehota troch rokov uplynula dňa 18.06.2024. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd 01.07.2024, nárok žalobcu je premlčaný. Súd podľa § 54a Občianskeho zákonníka prihladol na premlčanie nároku žalobcu ex offo, teda z úradnej povinnosti, keďže ide o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd žalobu zamietol. Súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto by mu patrila náhrada trov konania v plnom rozsahu. Podľa obsahu spisu však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že mu nárok na ich náhradu nepriznal (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.02.20218, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

8. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že sa stotožňuje s názorom súdu, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľská. Nesúhlasí so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva.

Súd aplikujúci slovenské právo prišiel k záveru o absolútnej neplatnosti smlouvy o úvère uzavretej medzi stranami sporu, a to výlučne z dôvodu chýbajúceho povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov u žalobcu zo strany Národnej banky Slovenska. Následne aplikoval právnu úpravu premlčania a posúdil v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nárok uplatnený návrhom na vydanie platobného rozkazu ako premlčaný z dôvodu uplynutia dvojročnej premlčacej doby. Jediným dôvodom absolútnej neplatnosti smlouvy o úvère je podľa súdu skutočnosť, že žalobca nemá oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike. Tento právny záver súdu je mylný a nezodpovedá ani aktuálnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“). Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobca nemá oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike. Poukázal na článok 56 zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorý sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvère a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. To znamená, že smlouva o úvère nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Ďalej uviedol, že je subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť a je teda riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením. Ďalej poukázal na základné pravidlá zakotvené v zmluve o fungovaní Európskej únie, a to čl. 49 zakotvujúci právo usadiť sa, čl. 54 o rovnom zaobchádzaní s príslušníkmi iných štátov, čl. 56 zakotvujúci právo na slobodné poskytovanie služieb. Poukázal, že rozhodujúcim je, aby v domovskej členskej krajine spĺňal podmienky stanovené štátom na založenie živnosti či podniku. Ďalej poukázal na rozhodnutie vo veci C-76/90 C. J., podľa ktorého čl. 49 požaduje nielen potlačanie diskriminácie, ale aj zákaz akýchkoľvek obmedzení vrátane tých, ktoré sa uplatňujú bez rozlišovania poskytovateľov služieb so zreteľom na ich národnosť, pokiaľ sú spôsobilé znemožniť alebo akokoľvek inak obmedziť činnosti poskytovateľa služieb usídleného v inom členskom štáte EÚ, v ktorom podobné služby poskytuje v súlade so zákonom. Ďalej poukázal, že v rozhodnutí Cassis de Dijon vyjadril súd názor, že domovská krajina nielen vydáva oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usídlenej na svojom území, ale dohliada i na jej všetky aktivity vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu EÚ. Vo veci C-384/93 Alpine Investments poukázal na to, že domovský štát je najlepšie situovaný na to, aby reguloval jej praktiky (spoločnosti). Aj keby si prijímajúci štát želal zastaviť tieto praktiky alebo ich vykonávanie podrobiť určitým podmienkam, nemôže to urobiť bez spolupráce s príslušnými orgánmi prvého štátu. Namieta, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike je potrebné navyše udelenie povolenia zo strany NBS. Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou, a preto platí rovnako tak na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Žalobca navyše nemá na území Slovenskej republiky umiestnený ani podnik, ani organizačnú zložku. Ďalej uviedol, že v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu. Ak teda v prípade zahraničných bánk, kde je regulácia prísnejšia, postačuje oznámenie domovského orgánu dohľadu, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny

predpis nič také nepožaduje. NBS síce upozornila na nepovolenosť činnosti, ale do dnešného dňa žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti. K otázke rozhodného práva odvolateľ uviedol, že je právnickou osobou majúcou sídlo na území Českej republiky bez organizačnej zložky na území Slovenskej republiky, kde navyše ani nepodniká. Žalobca a žalovaný uzavreli smlouvu o úvère v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v smlouvě o úvère nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Samotné uvedenie českého právneho poriadku je dostačujúce pre voľbu českého právneho poriadku. Podľa ustálenej súdnej judikatúry je postačujúce uviesť ustanovenia zvoleného právneho predpisu v záhlaví zmluvy. Per analogiam z hľadiska voľby právneho poriadku je teda postačujúce uviesť ustanovenia právneho predpisu zvoleného právneho poriadku. Aplikácia českého právneho poriadku nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná, pretože poskytovanie spotrebiteľských úverov je plne harmonizovaná v podobe Smernice. Podľa recitálu č. 9 Smernice predstavuje táto koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. Právna ochrana musí byť v tomto zmysle v každom štáte rovnaká a súd mal aplikovať české právo. Ďalej namieťa, že v Slovenskej republike nevykonáva svoju činnosť ani ju tam nesmeruje. Samotná internetová stránka ešte neznamená, či podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Právny názor založený iba na skutočnosti, že žalobca prevádzkuje webovú stránku končiacu na „.sk“ je nesprávny a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne a nedostatočné skutkového zistenie. Súd prvej inštancie z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalobcu ako spotrebiteľa úplne rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného podľa Nariadenia Rím I. založil na inštitúte práva verejného, ktorým nepochybne otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. Neplatnosť zmluvy konštatoval len na základe skutočnosti, že žalobca nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a konal tak v priamom rozpore s primárnym právom EÚ. Nesprávny je aj záver súdu o uplynutí premlčacej doby. Súd zjavne počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy. No z ust. § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vyplýva povinnosť spotrebiteľa vydať bezdôvodné obohatenie nie okamžite, ale až v lehote podľa zmluvy. Ak teda súd počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy, konal v rozpore s cit. ustanovením.

9. Žalovaný sa písomne k odvolaniu nevyjadril.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

11. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolaním dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam dodáva nasledovné:

12. V nadväznosti na vznesenú odvolaciu námietku ohľadne určenia rozhodného práva, odvolací súd dodáva, že v prípade voľby práva podľa bodu 04 Všeobecných obchodných podmienok, ktorý by sa mohol čiastočne javiť, ako dohoda o voľbe práva, ide o dokument v plnej miere pripravený vopred dodávateľom bez akejkoľvek možnosti spotrebiteľa dosiahnuť zmenu jeho znenia. Ak má byť tak zásadná okolnosť, akou je voľba práva, rešpektovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa však vyžaduje náležité informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a predovšetkým informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne (pre spotrebiteľa) znamená. Za takúto dohodu (súhlasný prejav vôle oboch strán) určite nemožno považovať ani odkaz v úvode zmluvy o úvere, že predmetná úverová zmluva je

uzatvorená podľa „Občanského zákoníku a zákona číslo 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru“, na čo poukazuje v odvolaní žalobca.

13. V prejednávanej veci niet ani len zmienky/konkrétneho skutkového tvrdenia žalobcu o tom, že takýmto spôsobom bolo postupované. Navyše, z formulácie spomínaného bodu 04. Všeobecných obchodných podmienok a ani z ustanovenia zmluvy, že sa uzatvára podľa zákona č. 89/2012 Zb. a zákona č. 257/2016 Sb. nevyplýva jednoznačný a jasný záver o (údajnej) voľbe práva. V zmysle čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rím I pritom voľba práva musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu, čo z danej zmluvy nevyplýva.

14. Vzhľadom k tomu, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k platnej voľbe (českého) práva a zároveň žalobca svoju činnosť smeruje na územie SR, posudzovaná úverová zmluva sa v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. a/ Nariadenia Rím I. spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t. j. právnym poriadkom SR. Zároveň z titulu neexistencie dohody o voľbe práva bolo nadbytočné viesť polemiky ohľadne toho, či voľba právneho poriadku ČR zbavovala spotrebiteľa zvýšenej, resp. výhodnejšej ochrany.

15. K námietke žalobcu uvádzanej v odvolaní, že odvolateľ nesmeruje svoju činnosť na územie Slovenskej republiky, odvolací súd dodáva, že odvolateľ prehliada formuláciu „...akýmkoľvek spôsobom smeruje svoju podnikateľskú činnosť“ v čl.6 ods. 1 písm. b/ Nariadenia Rím I. Súčasne zo skutočností známych odvolaciemu súdu z jeho činnosti (§ 186 ods. 1 CSP), vrátane faktického pokračovania žalobcu v činnosti obchodnej spoločnosti MINIHOTOVOSTĚ, a.s., so sídlom Bratislava, Pribinova 25 (IČO: 35 852 453), ktorá zanikla v dôsledku cezhraničného zlúčenia práve so žalobcom, je nepochybné, že odvolateľ smeruje svoju podnikateľskú činnosť (aj) na územie SR. Potvrdením uvedeného smerovania podnikateľskej činnosti odvolateľa je napokon tiež značné množstvo ním iniciovaných súdnych sporov voči spotrebiteľom – osobám, pre ktoré je SR krajinou ich obvyklého pobytu.

16. Obdobne do určitej miery odvolateľ poukazuje na okolnosť, že udelenie povolenia poskytovať spotrebiteľské úvery je otázkou práva verejného a v súdenom spore sa má vychádzať len z noriem súkromného práva. Zo znenia § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je zrejmé, že dotknutá podmienka je výslovnou súčasťou práve súkromného práva. Nie zanedbateľnú tendenčnosť dotknutej odvolacej argumentácie potvrdzuje i to, že vo vzťahu k povoleniu podľa odvolateľa malo ísť o neakceptovateľné zohľadňovanie noriem verejného práva, súčasne však sám žalobca akcentuje udelenie licencie/povolenia NBS, ktoré je rovnako výsledkom aplikácie verejného práva.

17. Taktiež pri argumentácii harmonizáciou práva EÚ v otázke spotrebiteľských úverov nie je žalobca dôsledný. Smernica 2008/48/ ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere predstavuje síce úplnú harmonizáciu práva Európskej únie, ale prioritne v ustanoveniach o náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Povedané inak, kým Smernica 87/102/EHS umožňovala členským štátom, aby prijímali prísnejšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa (vrátane prípadných požiadaviek na obsah zmlúv o spotrebiteľských úveroch), Smernica 2008/48/ES neumožňuje žiadne pridávanie ďalších povinných náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch nad rámec smernicou uvádzaných požiadaviek (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/266/2021 z 25.10.2023).

18. Zároveň bezprostredne v odôvodnení (recitáli) Smernice 2008/48/ES sa konštatuje, že touto smernicou nie je dotknuté právo členských štátov obmedziť v súlade s právom Spoločenstva poskytovanie spotrebiteľského úveru len na právnické osoby alebo len na určité právnické osoby; či v záujme zabezpečenia transparentnosti a stability trhu a až do ďalšej harmonizácie by členské štáty mali zabezpečiť, aby sa zaviedli vhodné opatrenia na reguláciu činnosti veriteľov alebo dohľad nad ňou.

19. Predmetné východiská korešpondujú s dôvodmi, ktoré viedli Slovenskú republiku (Národnú radu SR) k prijatiu novelizácie zákona o spotrebiteľských úveroch zákonom č. 35/2015 Z. z., ktorá do právnej úpravy zaviedla povolenie NBS na poskytovanie spotrebiteľských úverov. V zmysle dôvodovej správy (predkladacej správy) sa dotknutá novelizácia zameriava na prijatie krokov, ktoré prispievajú k transparentnosti a zvýšeniu výkonu dohľadu na trhu poskytovateľov spotrebiteľských úverov. Obsahovo ide o tie naliehavé dôvody, ktoré už boli uznané v judikatúre Súdneho dvora: profesijné pravidlá na ochranu prijímateľa služby (C-288/89), dobrá povest' finančného sektora (C-384/93), či ochrana spotrebiteľov (C-265/12).

20. Nadväzne nie je možné konštatovať neprimerané obmedzenie slobodného poskytovania služieb; osobitne, ak povinnosť mať dotknuté povolenie sa bez výnimky (t. j. bez akéhokoľvek zvýhodnenia, napr. tuzemských nebankových spoločností) vzťahuje na všetkých potenciálnych poskytovateľov mimobankových úverov spotrebiteľom. V danej spojitosti neobstojí žalobcom akcentovaná paralela s činnosťou a pôsobením zahraničných bánk, ktoré takéto povolenie nepotrebujú. Práve podstatne prísnejšia regulácia bánk, na ktorú poukazuje i sám odvolateľ, je totiž garanciou náležitého pôsobenia jednotlivých bánk aj mimo svojho „domovského“ členského štátu.

21. Odvolací súd tiež zastáva názor, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že predmetná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Pretože išlo o krátkodobú pôžičku s lehotou splatnosti 28 dní, nejde teda o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z., ale ide o úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Hoci nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ide stále o spotrebiteľskú zmluvu. Aj napriek tomu, že nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale ide o inú pôžičku poskytovanú spotrebiteľom, je potrebné rešpektovať zákonom vymenované ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. V ustanovení § 24 ods. 2 predmetného zákona je uvedená podmienka, že na poskytovanie iných úverov a pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, je potrebné povolenie Národnej banky Slovenska. V ustanovení § 24b ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je zakotvený zákaz pre kohokoľvek poskytovať iné úvery a pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska alebo nad rozsah povolenia, a zároveň v ustanovení § 11 predmetného zákona takúto zmluvu, ktorá bola uzavretá so subjektom, ktorý poskytoval pôžičky a iné úvery bez povolenia Národnej banky Slovenska sankcionuje takúto zmluvu neplatnosťou. Tieto ustanovenia sú takého charakteru, že aj v prípade, keby bola voľba práva platná, tak od týchto ustanovení sa nemožno odkloniť, pretože poskytujú ochranu spotrebiteľovi, ktorej ho nemožno zbaviť. Žalobca je zapísaný ako podnikateľský subjekt v príslušnom registri v Českej republike a na území Slovenskej republiky poskytuje žalobca pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska, žalobca nefiguruje v zozname veriteľov. Odvolací súd teda uvádza, že predmetná zmluva je neplatná, pretože bola uzavretá v rozpore so zákonom.

22. Na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území Slovenskej republiky nestačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenie o udelení povolenia je kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchyliť. Vyžadovanie takého povolenia nie je v rozpore s právom Európskej únie, pretože takéto povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Ak by mal záujem žalobca poskytovať legálnym spôsobom úvery a pôžičky pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky, požiadal by o udelenie povolenia. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie teda správne vyhodnotil, že bez povolenia Národnej banky je zmluva neplatná a takýto záver nie je možné požadovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.

23. Súd prvej inštancie sa následne správne vysporiadal s tým, že prišlo k vzniku bezdôvodného obohatenia u žalovaného, rovnako sa správne zaoberal premlčaním, a to v súlade s ustanovením § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 107 Občianskeho zákonníka a správne vyhodnotil, že prišlo k premlčaniu práva, ktorá skutočnosť bola dôvodom pre zamietnutie žaloby. Svoje závery v tomto smere súd prvej inštancie aj riadne odôvodnil.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal. Nakoľko však z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému vznikli v odvolacom konaní trovy, odvolací súd mu nárok na ich náhradu nepriznal (pozri Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).